

конъ върху емиграцията, пише той, ако почти всички европейски държави, даже най-цвѣтущитѣ като Германия, Англия, Швейцария, Дания и т. н., иматъ много повече емигранти и не имъ прѣпятствуватъ постоянния разтежъ (?).

„Бѣгло казано, заключава Nitti, страховетѣ отъ емиграцията ми изглеждатъ съвсѣмъ безосновни. Италия не е имала никаква економическа врѣда отъ нея; цѣната на земята си остана непоколебима: ако на нѣкои мѣста, по причини чужди на емиграцията, се е намалила, то за това пѣкъ, на други мѣста, прѣдимно поради емиграцията, се е увеличила; надниците си оставатъ сжщитѣ и даже, за щастие, сж съ тенденция да се подигнатъ, а криминалността бързо намалява“.

Писаното отъ Nitti е фалшиво и напълно повърхностно. Нѣма да бжде излишно да добавимъ, че интереса на транспортнитѣ дружества да прѣнасятъ колкото се може по-вече емигранти, бидейки вече единъ отъ факторитѣ за емиграцията на италианцитѣ, диктува на мнозина самозванни „социолози“ като горния Nitti да защитаватъ, подъ булото на социалъ-економическитѣ изгоди отъ емиграцията, сжщинскитѣ интереси на тия Дружества и тѣхнитѣ прѣдставители.

Професора Ferraris, депутатъ отъ сѣверна Италия, не се колебае да впише въ социалъ-економическия балансъ на емиграцията редица прѣдимства които прѣвишавали врѣдитѣ (Cabrini, op. cit. 262).

Споредъ Giannitrapani (op. cit. p. 80—81), емиграцията на Италия е *добро*, защото раздвижава годишно голѣма частъ отъ нуждающето се и безработно население, намалявайки по тоя начинъ економичното зло, което тѣжи върху него. При това, тя е източникъ на богатство, защото емигриралия италианецъ се връща въ отечеството си съ спестени пари или ги внася въ него (годишно между 300 и 400 милиона лева; само работниците отъ